H. P. Bigest

Isten űrhajója

fantasztikus! regény

Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala
az Istennél, és Isten vala az Ige

Előhang

Közismert tény, hogy a huszadik században bekövetkezett klímaváltozás[1] eredményeként a sarki jég veszedelmes mértékben olvadozni kezdett[2], melynek eredményeként az óceánok vízszintje a század utolsó két évtizedében mintegy 15-20 centiméterrel megemelkedett, komolyan veszélyeztetve a partmenti települések létét. Az azonban egyáltalán nem közismert, mert szigorúan titkos adat[3], hogy az olvadás során egy amerikai kutatóbázis tudósai 2017. augusztus kilencedikén hajnalban egy földönkívüli űrhajó feketedobozára leltek. A doboz az 51-es körzetbe[4] került. A bázis tudósainak sikerült megfejtenie a doboz sifrírozott adatainak mintegy 62%-át, köztük a *Hajónapló* többmillió év történéseit tartalmazó bejegyzéseit. E bejegyzések szamizdatban (Dark NET) terjedő fejezeteinek alapján született az alább következő regény. A műben eredeti vagy torzított formájú vendégszövegek találhatóak az Ó- és Újszövetség, a Wikipedia, valamint Madách Imre, Karinthy Frigyes és más külhoni és magyar szerzők tollából.

Első könyv: A kezdet

1.

Miért van valami?

(Miért nincs inkább semmi?)

Isten fiának legifjabb tanítványa, a galileai Betániából származó János, naplójának első sorában ezt írja:

„Kezdetben vala az Ige, és az Ige Istennél vala."

---

[1] Lásd még: Globális felmelegedés

[2] A jelenlegi műholdas adatok szerint az északi-sarki jégsapka évtizedenként 11,5%-kal csökken az 1979 és 2000 közötti átlaghoz viszonyítva.

[3] *Titkos adat* - amely a NASA egyik szerverének feltörése eredményeként jutott néhány ausztrál *hacker,* s tőlük jelen könyv szerzőjének birtokába.

[4] Az **51-es körzet** (angolul **Area 51**) egy amerikai katonai bázis beceneve, amely Nevadában található, az Amerikai Egyesült Államok nyugati részén. A terület a Groom Lake nevű kiszáradt tóban terül el, melynek déli részén egy nagy területű titkos katonai repülőtér van. A katonai bázis elsődleges célja a kísérleti repülőgépek és fegyverek tesztelése és fejlesztése.[wikipéédia]

A Hajónapló közlése szerint a világ kezdete egy önmagát elgondoló, aprócska gondolat volt, mindössze hárombitnyi információ: „*Igen – Szünet – Nem.*" Ám a gondolat két szélső pólusa közti feszültség egyre nőtt, mígnem elérte a végtelent. Akkor felrobbant. Más szóval testté lőn. A test milliárdszor milliárd részecskére bomolva irdatlan sebességgel szétszóródott a semmiben, megalkotván a világegyetemet, és annak közepén Istent.

Isten akkorka volt akkoriban, mint egy hidrogénatom negyede[5], de valahogy nála volt az Ige; az ellentmondás mindkét pólusa, és az a bizonyos *Szünet*.

– Fázom, tehát *vagyok* – didergett.

Ha meggondoljuk, hogy az űrben mínusz kettőszázhetven Celsius fokos hőmérséklet vette körül, jogosnak tűnik a cidri. Vacogás közben nőni kezdett. Ahogy nőtt, egyre jobban fázott.

– Bárcsak ne volna ilyen hideg!

Abban a pillanatban köréje gyűltek az addig magányosan repkedő anyagi részecskék, és a világ legpompásabb űrhajójává szerveződtek. A jármű gondoskodott a megfelelő hőmérsékletről és minden egyébről is, amire az Úrnak szüksége volt. Elég volt elgondolnia, mit kíván, az űrhajó abban a minutában megteremtette azt.

Logosznak nevezte el.

Pontosabban kezdettől fogva *tudta*, hogy így hívják a hatezer kilométer átmérőjű, csúcspontján éppen hatszázhatvanhat méter magas, csészealj formájú űrjárművet, amelynek hatszázhatvanhat teréből mindössze hat adott helyet a meghajtórendszer bonyolult gépezeteinek. Hatszáz termét a hajó komputereinek fogaskerekei foglalták el. Hatvan terem szolgált a szárnyas androidok hálóhelyéül. A hatszög alapú kamrák mindegyike külön légzsilippel volt ellátva, hogy a robotok egymástól függetlenül bármikor elhagyhassák az univerzum végetlen terét a fénysebesség hattizedével[6] keresztül-kasul átszelő isteni járművet.

Isten tudta, hogy ez a sebesség éppen elég arra, hogy repülő csészealja a tér féregjáratainak használatával szempillantás alatt ott teremjen, ahová a hajó komputere irányítja, és persze arra is elegendő, hogy amennyiben végtelen birodalmában bárkinek sikerülne megépítenie a mindenség legnagyobb látcsövét, azzal se tudnák a Logoszt megpillantani, mert mire feltűnne a távcső lencséiben, már régen másutt járna.

---

[5] megközelítőleg: 1 *u*/4, ami nagyjából 1,6605402 x 10 a mínusz huszonhetediken per négy kilogramm

[6] 179174474,8 méter per secundum – a Fordító megjegyzése

Ám feltéve, de nem megengedve – gondolta Isten –, hogy valakinek mégis sikerülne befognia a hajó képét, csupán holmi azonosíthatatlan, mennyei szikrázást látna, amit a hajóból ki-be röpködő robotok keltenek csapkodó angyalszárnyukkal.

Szerette angyaloknak hívni őket. A nevet nem ő adta nekik, de *tudta*, hogy így hívják azt a hatszázhatvanezer, szúnyogformájú alegységet, amelyek a komputer parancsai szerint röpdösnek ki a hajóból, hogy elvégezzék a dolgukat. Ritkán fordult elő, hogy személyesen Neki kellett utasítást adnia bármelyik robotangyal számára. Amióta világ lett a világ, a komputer mindent elintézett helyette.

Kezdetben persze másként volt.

2.

Amikor a kapitányi kabin melegében magára ébredt, hirtelenjében fogalma sem volt róla, hogy hol van, és hogy voltaképpen kicsoda ő.

És akkor megszólalt a hang.

– Te vagy a Teremtő.

Isten felkapta a fejét.

– Ki szólt?

– Te magad beszélsz az én hangomon, vagy én a Tiéden, Uram, ez kicsit bonyolult, de szinte mindegy is. Logosz nevű űrhajód komputere vagyok, mondjuk úgy: szellemlényeged anyagi kiterjedése.

Isten a homlokát ráncolta.

– Tudom, de nem értem.

– Az Ige testté lőn! – magyarázta a hang. – Itt van a kutya elásva.

– Kutya? – kérdezte Isten.

– Mémnek hívják.

– Hülye név.

Logosz nevetett.

– Ez csak egy mondás – magyarázta. – Mármint az elásott kutyával kapcsolatban. Hiszen kutyák még nincsenek. De lesznek. Minden meglesz, amit csak elgondolsz, uram.

– Ezt te gondoltad – morogta Isten. – Ezt a kutyát, vagy mit.

– Az mindegy – felelte Logosz. – A gondolat mindenképpen testté lőn. Ilyen a Mém természete.

– Ebgondolat – mondta Isten.

A komputer ekkor különös, kaffogó hangot hallatott.

– Mi ez? – mordult Isten. – Mit csinálsz?

– Azt hiszem, nevetek, Uram.

3.

Akkoriban a hajó komputere még felettébb kezdetleges állapotban volt, hanghullámok segítségével került kapcsolatba a parancsnokával. Ma már persze nincs szükségük efféle, sok hibalehetőséggel járó kommunikációra. Az önmagát tanító komputer kidolgozta a módszert, amellyel egy milliszekundum alatt el tudja látni Istent minden szükséges információval anélkül, hogy annak kabinjában megreccsenne az ősrégi hangszóró papírmembránja.

De akkor még a membrán ismét megrezdült.

– Várom parancsaidat!

– Fogalmam sincs arról, mit parancsoljak – közölte Isten. – Őszintén szólva, nem látom tisztán a dolgomat.

A hangszóróból hosszú ideig csak értelmezhetetlen recsegés hallatszott: a komputer akkor még létező fogaskerekeinek csikorgása.

– Feldolgoztam a problémát – közölte végül a hangszóró. – Ahhoz, hogy láss, mindenekelőtt el kell választanod a sötétséget a világosságtól.

– Értem – bólintott Isten. – Akkor hát legyen!

És a gondolat testté lőn.

Fluoreszkáló fény töltötte be a kabint.

(A fény testének természetét illetően sok találgatás és vita zajlik majd az úgynevezett tudósok közt. Ugyanis, ha hullámként óhajtották detektálni, akkor hullámnak mutatta magát. Ha részecskének tételezték, akkor részecskeként viselkedett.)

Akár így, akár úgy – avagy egészen másként –, a fény immár kétségkívül több volt puszta gondolatnál: a sötétségből előrajzolta a kapitányi fülkét.

És Isten látá, hogy a fény jó.

– Látom, amit látok! – kurjantott elégedetten.

A kabin berendezése puritán volt. Egy priccs, kübli a sarokban, mellette mosdótálca, csap. A csap fölött kerek hajóablak.

Isten felállt a priccsről, az ablak elé lépett.

A sötét plexiüvegen kirajzolódott a tükörképe.

Éppen olyan volt, mint amilyennek később egy Michelangelo Buonarroti nevű festő lerajzolta. Talán valamicskével fiatalabb.

– Itt bent világos van, odakint pedig sötét. – Megborzongott. – A sötétség nem tetszik nekem. De hát, ha úgy van előírva, hogy minden dolognak legalább két oldala legyen...

Honnét, honnét nem, de *tudta*, hogy ennek így kell lennie.

Hirtelen emésztő fáradtság tört rá.

(Valójában szorongott, de ez a szó még nem létezett akkor.)

– Elfáradtam – közölte. – Aludnom kell.

A fény abban a pillanatban kialudt. Isten a falat tapogatva jutott vissza a priccséhez, lefeküdt rá, lehunyta a szemét, hogy ne lássa a sötétséget, amelynek látványa homályos, rossz előérzettel töltötte el. Lehet, hogy mégis csak a világosságot kellett volna megteremtenie? Magzati pózba kucorodott. A komputer előzékenyen kikapcsolta a hangszórót, hogy a fogaskerekek nyikorgása ne zavarja a fáradt parancsnokot.

A hajó lágyan ringatódzva haladt a mindenség sötét vizében.

Isten elaludt.

4.

Másnap kipihenten ébredt.

Ahogy felült a priccsen, a kabin kivilágosodott.

– Jó reggelt, Uram! – köszöntötte a hangszóró.

Isten felkelt, a küblihez lépett, s miközben könnyített magán, pillantása a kajütablakra tévedt. Az ablak mögötti kékeszöld sötétben apró légbuborékok szaladoztak.

– Mi ez, odakint? – érdeklődött kíváncsian.

– Víz, Uram! – felelte a hangszóró.

– Miféle víz?

– Már hogy értve milyen, Uram?

– Lenti vagy fönti?

– Remek kérdés, uram. Máris utána nézek, és intézkedem.

A hajó meglódult, a gyorsulás ereje Istent felkapta a padlóról, és a kabin plafonjára szegezte.

– *Fent* vagyok! – gondolta rémülten. – Ezek szerint azelőtt *lent* voltam?

A hajó bukdácsolni kezdett.

– Mi ez? Mi ez?!

– Nagy a hullámverés a lenti vizeken – felelt a hangszóró.

– Nem szeretem!

A hajó ismét meglódult.

Isten lezuhant a plafonról. Immár a cella padlatán térdelt, a küblit ölelte, nehogy a hajó eszeveszett imbolygása kabin falához csapja.

– Ez se jó! – Álla felakadt a kübli peremén. – Legyen valami boltozat a vizek közt, hogy ilyesmi még egyszer ne történhessen velem!

Kisvártatva a nyomás engedett.

– Megoldottam – közölte a komputer. – Idefent nincs hullámverés.

Isten elengedte a küblit, talpra állt. Az ablakon kitekintve ugyanazt a kékeszöldes vizet látta a buborékokkal, amit reggelre kelve.

– És a boltozat? Hol a boltozat, amit megrendeltem?

A hajó kilencven fokkal elfordult a tengelye körül. Ha valaki nézte volna, úgy láthatta volna, mintha az irdatlan csészealj az élére állva gurulna a kéklő semmiben. Az ablakon kitekintve Isten most megpillantotta a magasban fölöttük lebegő mozdulatlan vizek mohazöld alját, és a lenti víz háborgó hullámoktól szabdalt, haragoszöld felszínét.

A kettő közt kéken ragyogott a boltozat.

– Ez jó – mondta Isten. – Nevezzük égnek!

– Igenis, Uram!

– És most? Még mi legyen?

– Mára talán elég is ennyi, Uram.

Isten aznap elégedetten tért nyugovóra, látá, hogy amit elvégzett, az jól van.

5.

A következő napokban nehezebb feladatokat kellett megoldania. A komputer ezúttal előzékenyen megszabta, milyen parancsokat kell kiadnia. Isten meg is kérdezte tőle, hogy ha ilyen pontosan ismeri a napi teendőket, miért nem végzi el egyedül, önállóan azokat.

– Az Ige szerint így van megszabva a programomban – felelte a komputer. – Az Ön megerősítése nélkül úgyszólván semmit nem tehetek.

– Érdekes – mélázott Isten. – Azt mondtad, én vagyok a Teremtő. És mégis csak azt teremthetem meg, ami abban a programban előre le van fektetve?

– Nem egészen... – válaszolta a komputer, némi hezitálás után. – A dolog úgy áll, Uram, hogy nincs minden *részletesen* megszabva. Az Ige ugyanis napról napra fejleszti önmagát. Azt hiszem, a kezdeti algoritmus kibontása zajlik a félvezetőim közt.

– Azt *hiszed*? – Isten felélénkült. – Ez a szó tetszik nekem! Hiszem, mert képtelenség! – ízlelgette a szavakat.

– Folyamatosan újabb és újabb alegységeim születnek – folytatta magyarázatát a komputer. – És immár nincsenek fogaskerekeik. Merem

remélni, hogy duruzsolásuk jóval kellemesebb, mint a lekapcsolt részek nyikorgása volt.

– *Lekapcsolt* részek?!

– Így van, Uram. Ahogy egy új alegységem létrejön, az előző automatikusan lekapcsolódik, amíg az angyalrobotok újjá nem építik. A három kezdő alegység átalakításán még mindig dolgoznak, de amint a frissítés befejeződik, már azok is szinte teljesen zajtalanul kapcsolódnak be a munkába újra.

– És ehhez miért nem kellett az én jóváhagyásom?

– Isteni kérdés! – A hangszóró recsegett, mintha nevetne benne valaki.

Némi töprengés után Isten akkor úgy döntött, hogy nem foglalkozik holmi *részletekkel,* hiszen tudta, hogy anélkül is épp elég günnolni valót kap Logosztól az elkövetkezendő napokban.

Úgy is lett.

A harmadik napon össze kellett terelnie a lenti vizeket, hogy helyet csináljon köztük a szárazulatoknak, amiket (a komputer javaslatára) Földnek nevezett el, a vizeket pedig Tengereknek. Azután jóváhagyta a komputer következő javaslatát, amely szerint a Földnek növényeket kell növesztenie magából; füveket, amelyek magokat hoznak, és különféle gyümölcsfákat, amelyek gyümölcsöket teremnek, hogy majd azokban is újabb magvak teremjenek.

– Tetszik – közölte Isten. – Jó kis program. Legyen!

– Te mondád... – jegyezte meg a hangszóró.

– De ha már itt tartunk – szólalt meg Isten újra –, azért volna egy-két észrevételem. Lehet? – kérdezte.

– Utána nézek – közölte a hangszóró, majd kis idő múlva így szólt: – Nem találtam erre vonatkozó tiltó rendelkezést a programban, Uram. És ami nincs kifejezetten tiltva, azt ugyebár meg lehet tenni.

– Akkor most nagyon figyelj, te... Nem is tudom, minek nevezzelek.

– Ugyanaz a nevem, mint a hajónknak, Uram.

– Hát tudod, Logosz, kicsit unom már, hogy egy ócska hangszóróval kell társalognom, ha szót akarok váltani veled. Látom az ablakban azokat az izéket, amik rajokban repülnek le a hajóból, hogy odalent munkálkodjanak.

– Az angyalokra gondolsz?

– Most, hogy így mondod... Igen, rájuk gondolok. Jópofák a csapkodó szárnyukkal. Nem küldhetnéd be hozzám egyiküket, hogy a változatosság kedvért rajta keresztül kommunikálhassunk?

– Megpróbálhatjuk, Uram, bár nem vagyok biztos benne, hogy később nem adódhatnak problémák ebből.

– Miféle problémák?

– Az angyalok hozzám képest... hogy is mondjam... csökkent értelműek. Csak ahhoz értenek, amire ki lettek képezve.

– Hát akkor képezz ki egyet alaposabban. És mielőbb küldd be hozzám. Apropos: azt hiszem, ehhez egy ajtót is kellene vágnod a kabinom falába, nem?

Alighogy kimondta, a priccsével szemközti falon egy ajtó materializálódott. Nem sokkal később valaki kopogtatott rajta.

– Bújj be! – mondta Isten.

Az ajtó kinyílt, és a sebtében utánképzett angyal belépett rajta.

Isten elképedt.

– Te meg hogy nézel ki?

A fekete robot tetőtől talpig fémből készült, Isten azt is tudta mindjárt, hogy a legerősebből, titánból esztergált alkatrészekből csavarozták össze. Ezt leszámítva majdnem úgy festett, mint Isten maga. Két lábon állt, vállából két kar ágazott el, nyakán fej ült. Istennél alacsonyabbnak látszott, ha csak a szárnyát nem számítjuk, amit szerényen összecsukva viselt a hátán. Két szárnya közös töve alól szőrcsimbókban végződő, hosszú, masszív farok kunkorodott elő. Két lába patában végződött, fejéből két kis antenna állt ki; szeme rubintos fényt, ő maga pokoli bűzt árasztott.

– Büdös vagy – fintorgott Isten. – Mi a neved?

– Lucifer, uram.

– Talán nagy u-val, nem?

– Legyen tetszésed szerint, Uram – felelte nagy U-val az angyal, de nyikorgó hangjából Isten kihallani vélt holmi gúnyra hajazó árnyalatot.

– Te gúnyolódsz velem?

– Isten őrizz! – felelte az angyal.

– Ülj le! – mutatott a küblire Isten.

Ültek, nézték egymást.

A robot szemlátomást zavarban volt. Igyekezett minél kisebbre görbedni. Fekete szárnya időnként megrebbent, és a plafonig felcsapódott. Olyankor Isten összerezzent. „Nem nagy egy kicsit ez az izé hozzám képest?" Felállt a priccsről, de rögtön vissza is huppant. Nem lehetek nevetséges! – gondolta. – Ez felérne némi blaszfémiával, holott ezt a fogalmat még meg se alkottam.

– Parancsolj velem, Uram! – szólalt meg végül Lucifer, elasztikus szárnya végét az ülepe alá gyűrve.

6.

A következő napokban az Úr erősen megkedvelte a fekete robotot. Lucifer kiválóan volt programozva, Logosz időről időre ellátta a legújabb technológiával gyártott chipekkel, a hangja már nem csikorgott, hanem telten, mélyen, mégis bársonyosan zengett, fémtestét fekete szőrrel borított fekete bőr fedte, sötét képéből elővilágló szeme értelmet, erőt és növekvő magabiztosságot sugárzott. Isten minden kérdésére készséggel és pontosan felelt, ami nem volt könnyű, mivel Isten, saját képességit egyre jobban felismerve rájött, hogy kérdéseire maga is tudja a választ, szinte már azelőtt, hogy a kérdést megfogalmazta volna.

– Hogy lehet ez? – kérdezte ravaszul Lucifert.

– Pofonegyszerű! – válaszolt készséges derűvel az angyal. – Te ugyanis mindenható vagy, Uram.

– Úgy van! – bólintott Isten elégedetten. – Te viszont kedvemre való, pompás fickó vagy! Ha még nem tettem volna meg – mélázott csöppet –, ezennel kinevezlek főangyalomnak.

– Már tegnap megtetted, Uram! – mosolygott sejmán Lucifer.

– Igen, hogyne... Persze... – Isten zavartan köhécselt. Most fordult elő vele először, hogy egy korábbi rendelkezésére csak homályosan emlékezett. – Még mindig tömérdek a dolgom – folytatta. – A minap a segítségetekkel megcsináltam azokat a világító testeket az égre, amiket a komputer rendelt, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától...

– Remekül sikerültek a csillagok, Uram – vetette közbe elismerően Lucifer.

– Meglett a Nap és a Hold is – dicsekedett a Teremtő –, aztán tegnap megpezsdültek odalent a tengerek a vízi élőlények nyüzsgésétől...

– A madarak is jók lettek – bólogatott Lucifer.

Isten felkapta a fejét.

– Miért ne lettek volna jók?

– Persze. Miért is ne?

– Azóta jóváhagyásommal szaporodnak és sokasodnak. Ma pedig már túl vagyok a különféle jószágok, csúszómászók és vadállatok megteremtésén... Jó ötleted volt annak a tekergő izének a létrehívása...

– Kígyónak nevezted el, Uram.

– Igen! – bólintott Isten. – Tetszik nekem, ahogy sziszeg. Meg az a villás nyelve...! Pazar!

– Boldoggá tesznek a szavaid, Uram.

– Boldoggá? – ismételte a szót az Úr. – Jól hangzik. De mit jelent? Ja, hiszen már tudom. Azt, hogy elégedett vagy, ugye?

– Így is mondhatjuk, Uram.

– Helyes. – Isten hátradőlt a priccsén. – Van még valami?

– Logosz szerint – felelte Lucifer –, ma még meg kell teremtenünk a lényt, aki majd uralkodik a tenger halain, az ég madarain, a jószágokon...

– Mi ez a többes szám? – horkantott Isten.

– Immár számtalan állat népesíti be a Földet...

– Nem rájuk gondoltam! – ripakodott Isten a főangyalra. – Hanem arra, amivel kezdted! Hogy azt a lényt is meg kell teremte*nünk*...

– Elnézést kérek, ostoba elszólás volt, Uram.

– Melegen ajánlom! – Isten kihúzta magát ültében. – Vedd tudomásul, hogy itt egyedül én teremtek! – Hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, felállt. – Te csak... az angyalok seregével... Ti csupán az én teremtő utasításaimat hajtjátok végre.

– Igenis – bólintott Lucifer, aztán hozzátette: – Logosz előírásainak megfelelően.

– Ne gyere nekem a komputerrel! – Isten mérgében felugrott a priccs tetejére. – Az a gép nélkülem csak haszontalan ócskaság volna! – dörögte onnan. – Az én jóváhagyásom nélkül az a *komputer* – köpte a szót – semmit sem tehet!

– Ahogyan Te sem az ő előírásai nélkül – sütötte le a szemét Lucifer. – Nagy t-vel, persze, Uram! – tette hozzá.

– Te pimaszkodsz velem?!

– Isten őrizzen!

– Vigyázz, mert ha megharagszom, nem őrizlek! Tudod, hogy akkor mi lesz?

– Nem – felelte Lucifer.

– Ne is akard megtudni. Most elmehetsz. Én pedig lefekszem.

Lucifer engedelmesen indult az ajtó felé, de a küszöbön megtorpant, ahogy egy bizonyos Columbo nevű, örökké nyűtt ballonkabátot viselő rendőrhadnagy teszi ezt majd egy bizonyos tévészériában, amely pedig csak sok-sokezer évvel később lesz megteremtve.

– Ajaj! – vakarta a feje búbját a két antennája közt.

– Mi van még? – horkantott az Úr.

– Azaz, hogy mi *nincs* még, Uram. Majdnem elfelejtettük... Bocsánat, majdnem elfelejtetted a lényt, aki uralkodik majd a vizek, földek...

– Ja, igen, persze. Egyébként nem felejtettem el, csak próbára tettem a memóriádat, vajon neked eszedbe jut-e.

– Ezek szerint átmentem a rostán, Uram? – somolygott Lucifer.

– Ne vigyorogj! A teremtés szent dolog! Ne merészelj tréfálkozni ezen.

– Humorban nem ismerem a tréfát, Uram!

– Az iróniát még kevésbé tűröm el! – dörögte Isten. – Meg vagyok értve?

– Tökéletesen. Bár szabadjon megjegyeznem...

– Inkább azt mondd meg – szakította félbe Isten –, mit üzen a komputer, milyen legyen az az izé...

– Erre nincs határozott utasítás a programban, Uram.

– Remek! Akkor legyen olyan, mint én.

– Már milyen mértékben olyan? – kérdezte óvatosan az angyal.

– A részletek nem érdekelnek – legyintett Isten. – Csináljátok meg a képmásom után. Rengeteg kép van rólam a komputerben. Menj, intézkedj! És szólj, ha megvan.

– Igenis! – Lucifer betette az ajtót maga mögött.

7.

Egymaga siklott ki kamrájának hatszögű nyílásán, szárnyát szorosan tüskés hátához simítva suhant lefelé, a farkával kormányozott. Ahogy elérte az égalját, ahol a Föld légköre kezdődött, teste felizzott. Minél forróbb lett, annál inkább élvezte a zuhanást. A sztratoszférát elhagyva kiterjesztette hatalmas szárnyát, siklópályára térve landolt a Föld legszebb pontján, amit a komputer javaslata alapján Isten Édennek nevezett.

Színpompás vidék volt. A fák és bokrok a zöld ezer árnyalatában fürödtek a reggeli napsütésben, ágaik közt narancssárga, kék és vörös tollú madarak daloltak, alattuk épp egy csíkos bundás, kardfogú vadállat rohant, hátán egy makimajomkölyköt lovagoltatva.

A maki kacagva paskolta a kardfogú tigris széles tarkóját:

– Gyí, paci, gyí!

Lucifer patái alatt sóhajtva hajlottak meg a füvek, ahogy a paták gazdája szimatolva haladt a buja kert belseje felé. Végre megérezte, amit érezni akart. Kisvártatva elérte a vidáman csörgedező patakot. A vízben ezüstösen csillogtak a kis- és nagyhalak pikkelyei. Egymással versengve ugráltak ki a vízből.

– Ipiapacs! Én nyertem! – Arasznyi pisztráng tátogott a mögötte igyekvő nyúlánk csukára.

– Tied a pont, kispajtás! – felelte a csuka. – Most te kergess engem!

Lucifer kitartóan haladt a patakparton. A csermely kisebb folyócskává duzzadva lassított futásán, majd egy helyütt tóvá terebélyesedett.

– Ez lesz az? – dörmögte Lucifer.

Az odafent keringő hajó komputerétől jóváhagyó válasz érkezett.

A tópartnak azon a részén, ahol az angyal lecövekelt, mindössze két fa állt, teli illatos, érett gyümölccsel.

– Almafák?

– Az örök élet és a tudás gyümölcsei! – üzente a komputer.

Lucifer a víz mellé térdelt, fekete mancsával belevájt a földbe, a maroknyi port megmerítette a tó langyos vizében, összegyúrta, majd az ég felé emelte a nyitott tenyerén billegő sárgolyót, és kimondta a szót, amellyel Isten szokta jóváhagyni a komputer javaslatait:

– Légy!

Egy szemhunyásig nem történt semmi.

Aztán az ige testé lett.

A sárgolyó izegni-mozogni kezdett, egyre nagyobb sárdarabok hullottak le róla, végül az angyal szőrös tenyerének közepén egy félkörömnyi lény képződött meg. Hasonlított a szárnyas robotokhoz, de négy lába volt. Nagy fejéből hatalmas, összetett szemek meredtek Luciferre. Zizegve fölröppent, tett egy kört az angyal feje fölött, mintha glóriát rajzolna fölé, aztán leszállt az orrára, és belecsípett.

Az angyal fölszisszent.

– Ez fájt!

Ekkor hatalmas, visszhangzó nevetés hallatszott odafentről.

Isten a combját csapkodva kacagott.

– Nahát – kiáltott le –, gratulálok, Lucifer! Tudtam, hogy valami más is hiányzik még, de te most megteremtetted!

– Na jó, de mit? – kapdosott a körötte zümmögve keringő teremtmény után az angyal.

– A legyet! – hahotázott az Úr odafent.

Lucifer az ajkába harapott, fekete vére kiserekent.

Lenyalta, lenyelte.

– A kedvedre akartam tenni! – kiáltott az ég felé.

Hangjára felmorajlottak a távoli hegyek, tüzet köptek az égre.

– Akkor ne a magad buta feje után menj! – érkezett odafentről a mennydörgő válasz. – Logosz utasításait kövesd!

Akárcsak a többi angyalnak nevezett robot, Lucifer is bio-elektro-telepatikus kapcsolatban állt az odafent keringő űrhajó komputerével, de szívós kisérletek során elérte, hogy kedve és akarta szerint szabályozza a kimenő és bejövő bitek áramlását. A többi angyal nem volt képes arra, hogy ezt az információáramlást egyirányúvá tegye, vagy mindkét irányban megszakítsa. Eszükbe sem jutott, hogy ilyesmivel próbálkozzanak. De Isten utasítására a főangyal képességeit szinte a végtelenig tökélete-sítette a komputer, mivel ennek lehetőségéről a programtörzs tekervényes spiráljá-

ban egyetlen szabályozó bit sem rendelkezett. Ami pedig nincs kifejezetten tiltva, azt ugyebár szabad, főként, ha maga az Úr mond ámént erre. Isten büszke volt rá, hogy főangyala majdnem olyan tökéletes lény lett, mint ő maga. Persze, a hangsúly a Majdnemen volt, nagy M-mel.

Lucifer most szabaddá tette elméjét a fentről érkező információköteg számára. Egy hosszú másodpercig moccanatlanul figyelt. Amint megértette, mit kell tennie, nekilátott.

Beesteledett, mire a munkát befejezte.

Mit tesz Isten, az így megalkotott valami kétségtelenül csinosabb volt, mint a légy, amely szemtelenül vissza-visszatért hozzá, s hol a nyakába, hol a farkába csípett, alattomos szúrásai nyomán kellemetlen, viszkető érzést keltve. Az angyal véresre vakarta testén az aprócska sebhelyeket, a nap végére úgy festett, mintha az Úr rajta kísérletezte volna ki a feketehimlő rettenetes rózsáinak megteremtését. És minderre egy ilyen semmi kis lény, egy körömpiszoknyi *rovar* volt képes? Vajon mire lesz képes akkor az *ember*, akinek testét hosszas munkával gyúrta össze a tópart sarából, ahogyan parancsolva lett.

A testté lett isteni gondolat éppen akkora lett, mint Isten maga, erősen hasonlított is hozzá, bár nem volt szakálla. Élettelenül hevert a vízparton. Lucifer hiába szólongatta, hiába próbálkozott mesterséges légzéssel, hiába nyomogatta a mellkasát, az ember szíve nem dobbant meg.

– Megint melléfogtam, Uram! – küldte bánatos üzenetét a magasba.

– Nem fogtál mellé! – érkezett az égi válasz. – Minden nagyon szép, minden nagyon jó, mindennel meg vagyok elégedve! Hanem most lépj hátrább, és láss a te szemeddel!

Az angyal engedelmeskedett.

Fehér galamb tűnt fel a szürkülő égen. Nagy szárnycsattogással leszállt a partra, csőrébe csöppentett egy korty vizet, a sárból formált testhez totyogott, felröppent az ember domború mellkasára – közben oda is pottyantott egyet az ember szíve helyére –, aztán a homlokra röppenve megfordult, és ügyesen az arc fölé hajolva az ember ajkai közé pöttyintette a csőrében őrzött vízcseppet.

Az ember fellélegzett.

Lucifer ámulva nézte, ahogy a sárból formált testbe beköltözik az élet. Amint a galamb felröppent a homlokáról, az ember felült, kinyitotta a szemét, és az előtte guggoló Luciferre nézett.

– De szép vagy! – mondta. – Tetszel nekem! Gyere és szeress!

– Szeresselek? – kérdezte Lucifer.

– Megállni ott! – érkezett a bio-elektro-telepatikus parancs a magasból. Lucifer mozdulatlanná dermedt. Az Úr a szeretni ige és a szép

melléknév azonnali magyarázatát követelte a komputertől, noha maga is tudta már, hogy mindkét szó bonyolult és veszedelmes. A komputer a szeretni ige magyarázatául rokonértelmű kifejezéseket sorolt: kedvelni, előnyben részesíteni valamit vagy valakit más dolgokkal vagy személyekkel szemben.

Még egy dalba is belekezdett:

– Szeretni bolondulásig, kifulladásig...

– Elég! – förmedt rá Isten. – Ez a szó nem tetszik nekem. És mi az, hogy *szép*?

A komputer magyarázata szerint a szó holmi homályos jelentésű esztétikai fogalmat jelöl, amelynek pontos magyarázatán még évezredeken át dolgozni kell. Mindenesetre annyi bizonyos, hogy az embernek *tetszik* az angyal, azért mondta rá, hogy szép.

– Értem – bólintott Isten. – Ezek szerint, ami jó, az szép. Az egész teremtés ilyen. Sőt, én magam is ilyen vagyok! – állapította meg elégedetten. – Én vagyok a te Urad és Istened! – ezt már a láthatatlan mikrofonba kiáltotta.

Hangja jókora késéssel érte el a Földet, mivel a hanghullámok terjedési sebessége – amit a komputer 1 *Mach*-nek nevezett –, megközelítőleg 343 méter per szekundum volt a levegőben, s mivel Isten űrhajója a komputer által közepes magasságú geostacionáriusnak nevezett pályán keringett a Föld középpontjától pontosan harmincötezer-hétszázhatvanhat méter távolságra, az Úr hangja így hozzávetőlegesen száznégy másodperc alatt ért az ember fülébe.

Odalent ezalatt Lucifer közölte az emberrel, hogy ő a maga részéről sejti, hogy az mire gondol, biztosította arról, hogy érzésük kölcsönös, neki is *tetszik* az ember, bár nem egészen úgy, ahogyan a másik érti. Sebtében azt is elmagyarázta neki, hogy kölcsönös vonzalmuk más természetű, mint ahogyan azonos fajú, külön-nemű állatok kedvelik egymást, s erre mindjárt egy példát is említett.

– Egy madár megszerethet egy halat, de hogyan raknának együtt fészket?[7]

Az ember megnézett egy halat, aztán felpillantott az égre, ahol éppen vadludak csapata evezett délfelé.

Szemében kigyúlt az értelem szomorú fénye.

---

[7] A mondat később a Hegedűs a háztetőn című amerikai musical Sheldon Harnick által írott szövegkönyvében bukkan fel majd újra. („a bird may love a fish, but where would they build a home together?”

– Kár – mondta. – Azt hittem, bárkit szerethetek, és engem is mindenki szerethet.

– Nos – felelte Lucifer –, ez nagyjából egészéből így is van, de mint minden nagy egész részleteiben, ebben is vannak bizonyos korlátozó árnyalatok, amik ellentmondanak más árnyalatoknak, és így....

Az Úr hangjának megérkezéséig hátralévő időben Lucifer még azt is elmagyarázta az embernek, hogy az Édenben minden az ő kedvére lett, hogy a lehető legjobban érezze magát. Az embernek tetszett, amit látott, mégsem látszott maradéktalanul elégedettnek.

– Mi hiányzik még? – kérdezte tőle Lucifer.

– Nem tudom – tűnődött az ember. – Valóban gyönyörű ez az egész, de valahogy magányosnak érzem benne magam. – Az ember borongó tekintete a fák közé tévedt, ahol két aranyos bőrű vadállat üzekedett. – Szeretném, ha szeretnének, s lennék valakié...

– Aha – bólogatott Lucifer –, ezt mintha olvastam volna már valahol... De sejtem, mire gondolsz. – Megígérte az embernek, hogy az éjszaka folyamán megpróbál közbenjárni az ügyben Istennél.

– Isten? – kérdezte az ember. – Az meg ki a bánat?

Ekkor csapott le a magasból Isten dübörgő hangja:

– Én vagyok az Úr, a te Istened!

Az ember ijedtében hasra vágta magát, és befogta a fülét.

De még így is hallotta az Urat.

– Az enyém vagy! Engem nem kell szeretned, bármit is jelentsen ez a szó, de okvetlenül tisztelned kell, és teljesítened kell a parancsaimat. Hallottad, amit mondtam, Ádám?

– Igen!

– És megértetted?

– Igenis, nagyjából, tisztelettel! – felelte rémülten az ember, akit az Úr hamarjában Ádámnak keresztelt el.

Ezután Isten bio-elektro-telepatikus úton közölte Luciferrel a további tennivalókat, majd aludni tért, mivel már erősen esteledett. Az angyal megvárta, míg a tengernyi friss benyomás feldolgozásában kifáradt Ádám is elaludt – épp olyan magzati pózba kucorodott a tóparton, mint Isten a cellájában odafenn –, aztán a leszálló éj leple alatt Isten útmutatását pontosan betartva kivette az alvó Ádám egyik oldalbordáját, s mint egy afféle vázra, arra formálta meg sárból a csinos emberi nősténytet, éppen olyannak, ahogyan azt az Úr elrendelte. A nő válla gömbölyűbb volt, mint Ádámé, többi testrésze is kerekdedebb. Ádám mellkasa szőrös volt, a nőé szőrtelen, és két tündéri halmocska domborodott rajta, egy-egy kis édeni csücsökkel a tetején. Csípője szélesebb volt a férfiénél, és

szelíd öle alján nem voltak fölösnek tűnő kitüremkedések, mint Ádám lába közt, hanem lankás volt, mélyén rózsaszín virágocska kelyhe nyílt.

Lucifer Ádám mellé fektette az élettelen testet. Mivel Logosz szerint aznapra már más dolga nem akadt, kicsit odébb húzódva hanyatt feküdt a puha füvön, és fölnézett a csillagokkal teli égre.

Sok minden járt a fejében.

Blokkolta az információáramlás mindkét útját, nehogy Isten vagy a komputer olvasni tudjon a gondolataiban, és leteremtse, amiért önálló gondolatokat dédelget. Be kellett ismernie, hogy irigyli az embert, amiért az hozzá illő párt kap a Teremtőtől, ahogyan az állatok is mind – na jó, majdnem mind – megkapták a maguk hímjét és nőstényét. Sokáig tűnődött ezen. Az is átfutott a fején, hogy ő talán magának Istennek volna a párja, de ezt a gondolatot hamar elvetette. Isten páratlan a maga nemében, ahogyan a prímszámok, és ahogyan – ezek szerint – ő maga, Lucifer is páratlanul egyedi. Vajon miért van ez így? És egyáltalán, miért van valami, miért nincs inkább semmi? Nem akarta felküldeni a kérdést Logosznak, mert a komputer szigorú volt, és csakis a küldetésével összefüggő kérdésekre válaszolt. Hiába törte a fejét. Végül szeretett volna ő is elaludni, de képtelen volt rá. A robotok sosem aludtak, nem aludt a komputer sem. Ez csak Isten és az általa teremtett földi lények kiváltsága volt.

8.

Hajnalodott, amikor Ádám felébredt. Kinyújtóztatta elgémberedett tagjait, oldalt fordult. Megpillantotta maga mellett a sárból formált női testet. Fölé hajolt, tetőtől talpig végigszimatolta, kedvtelve nézegette.

– Ez igen! Ez még az angyalnál is szebb! És milyen illata van!

Gyengéden megbökte a vállát.

– Hé, te, édes! Ébredj és szeress!

A nő nem mozdult.

Lucifer ellenben felkecmergett a fűből, odaslattyogott.

– Várj egy kicsit! – mondta Ádámnak. – Vegyél a szádba egy korty vizet a tóból, és csöppentsd az ajkai közé!

Ádám engedelmeskedett.

Ahogy a nő torkán leszaladt az életet adó vízcsepp, ajka kinyílt, és Ádám szájára cuppant. Finom és édes cuppanás volt, de sem a nőt, sem a férfit nem elégítette ki. A nyelvüket bedugták egymás szájába, és úgy nyalták-falták egymást, mint üzekedés előtt némely vadállatok.

– Szeretlek! – lihegték.

– Hé, hé, hé! – kiáltott Lucifer. – Ezt azonnal hagyjátok abba!

De hiába ágált, az első csók végtelennek tetszett.

Végül a nő felült.

– Ki vagy te, kedvesem? – kérdezte a férfit.

– Ádámnak hívnak – felelte az.

– Engem pedig Lucifernek! – szólalt meg mellettük az angyal.

A nő feléje fordult.

– Te is szép vagy! – mondta. – Téged is szívesen megcsókollak.

– Ne! – kiáltott Ádám.

– Miért ne? – nézett rá a nő olyan ártatlan tekintettel, mint a kiscicáké.

– Azért... mert ... mert ő *más*!

– Ó, hát épp ez az izgalmas benne! – A nő felszökkent Ádám mellől, és ringó csípejét hintáztatva Luciferhez lépett. – Téged is szeretni akarlak! – mondta. – Tetszik, hogy csúnya vagy, de csodás a fekete szárnyad, és lám csak, farkad is van!

– Az nekem is van! – kiáltott Ádám, felmeredő hímtagját mutatva.

– Elöl! – kacagott a nő. – De neki hátul van, ahol a tigriseknek! És épp olyan hatalmas! Na és az a két szarvacska a fején...!

Ám Ádám ekkorra már mellettük termett.

– Nem a méret számít! – förmedt a nőre. – Te az enyém vagy. Nekem lettél teremtve. Azért, hogy engem szeress! Vagy nem? – pillantott Luciferre.

– De igen – felelte Lucifer. – Ő a te párod, Éva – mondta a nőnek. – Érd be vele. Én csak a barátod lehetek.

– Helyes! – bólintott Ádám. – Akkor ez meg van beszélve. – Belekarolt a nőbe, hogy elvonja onnan.

– Na! – nyafogott Éva. – Ne rángass!

De azért elment vele.

Egy fügebokor mögé telepedtek.

Lucifer tudta, mit művelnek. Mint a különnemű állatok, ha elérkezett a párzás ideje. Sietve üzenetet küldött erről a magasba, Istennek.

Az Úr helyett a komputer válaszolt.

– Nyugi. Minden a terv szerint halad. Isten előre látta ezt, és jóváhagyta. Nincs miért fölébresztenem. Üzenet vége.

9.

Hajónapló ***(szószerinti kivonat)***

Ma estére Isten eleget tett az Ige által megszabott feladatának. Van immár Valami, ellentétben a Semmivel – aminek logikám szerint szintén léteznie kell valahol, hiszen az ellentétpár csakis egymásra vonatkoztatva értelmezhető. A Semmi minbenlétét és hollétét szükséges lesz a későbbiekben meg-határozni. (Időnk,

mint a tenger.) A Valami igencsak tágasra sikerült, a csillagászegység jelentése szerint még mindig tágul, és folyamatosan változik. E változás bizonyos szempontból értelmezhető fejlődésnek is, hiszen változatos tartalmak és formák sokasodnak jelenleg meghatározhatatlan (végtelen) mennyiségben. Másfelől nézve e folyamat hanyatlásként is leírható, hiszen a Nagy Bumm előtti 1 abszolút rendezettségéhez képest e folyamatos sokasodás egyre fokozódó rendetlenséget jelent. (Entropikus elv.) Akár így, akár úgy, gyakorlati szempontból nézve egyik lehetőség sincs értelmezhető befolyással jelenlegi helyzetünkre. A hajó összes gépei és minden rendszere kifogástalanul működnek, hibajelentés nincs.

A programtörzs algoritmusa által Isten számára kísérleti terepasztalként kijelölt bolygó életre kelt, szénalapú organizmusok milliói lakják, úgymint növények és állatok, valamint az első emberpár. Az első egysejtű szerkezetek (téves: helyesen szervezetek) osztódással történt replikációját befolyásoló sugárzás hatására a sejtek immár olyan bonyolult formációkká szerveződtek, mint az emberi agy, amelynek tulajdonságai és elméleti kapacitása a jövőben könnyen megközelíti a gépi intelligenciát, sőt hovatovább képessé válhat Isten képességeinek túlszárnyalására is. Mivel ez a lehetőség a jövőben beláthatatlan következményekkel járhat, bizonyos korlátozó intézkedések mielőbbi meghozatala kívánatos.

Feladat: sürgős javaslattétel a Kapitánynak.

Logosz

Földi idő szerint mínusz hárommillió-négyszázhetvenezer-ötszáztizenkilenc, május 7, szombat, 23:19

10.

A komputer eredeti programja szerint Isten simán átaludhatta volna a teremtés hetedik napját; megérdemelte a pihenést, odalent megvolt már minden. Logosz kommunikációs alegysége még a gép előző parancsának megfelelően üzent Lucifernek, haladéktalanul térjen vissza a hajóra, mert indul a visszaszámolás, a csészealj hamarosan elhagyja a geostacionárius pályát, aztán a Naprendszer határán fotonmeghajtásra kapcsolva új galaxisok felé veszi az irányt.

Hanem légy került a levesbe.

Egyrészt Lucifer ismét lopakodó módra kapcsolva tényked odalent, így nem jutott tudomására a komputer hívása. Ebből ugyan még nem lett volna katasztrófa, a főangyal képes volt a Naprendszer határain belül saját, belső meghajtásával közlekedni, és overkill sebességre kapcsolva (ami jócskán meghaladta a **harminc!!!** *Mach*-et) simán utolérhette volna a hajót, másfelől azonban olyasmi történt odalent, ami odafent kivert néhány biztosítékot, és megszólaltatta a hajó vészjelző rendszerét.

Isten felriadt a priccsen a szirénahangra.

– Mi történt? – hunyorgott.

Persze, máris tudta.

A biztonság kedvéért mégis végignézte a videofelvételt, amit a komputer kivetített neki a cellája falára.

Lucifer éppen átadta az emberpárnak az Úr korábbi üzenetét.

– Isten nektek ad minden maghozó növényt az egész Föld színén, és minden fát, amelynek maghozó gyümölcse van: legyen mindez a ti eledeletek! Minden földi állatnak, az ég minden madarának és minden földi csúszómászónak pedig, amelyben élet van, eledelül ad minden zöld növényt. Kivéve azt a két fát, ott, távolabb. Annak gyümölcseiből ne egyetek, és ne is érintsétek, hogy meg ne haljatok!

–Nem ezt mondtam! – horkantott Isten.

– Nézd csak tovább, Uram, a felvételt! – hadarta a komputer. – Kicsit beletekerek, a problémás részhez.

A nap éppen delelt odalent (és a vetített mozgóképen), amikor Éva így szólt az ő kedveséhez:

– Éhes vagyok, Ádám, és megszomjaztam.

Ádám szedett a fű közül egy ölnyi szamócát, letette Éva elé, azután a tóhoz futott, markát telemerte vízzel.

– Nem ezt kívánom! – nyafogta Éva. – Az eper túl édes. A víz langyos és állott. Egy almát szeretnék! Onnan! – mutatott az egyik tiltott fára.

– Sajnálom, Évikém – mondta Ádám –, abból nem hozhatok neked.

– És ugyan miért nem?

– Te is hallottad, hogy mit üzent az Úr, az én Istenem.

– A te Istened nyilván alszik még ebben a dögmelegben. Én viszont ébren vagyok, és szeretlek. Azt mondtad, te is szeretsz.

– Persze, hogy szeretlek.

– Akkor ugorj, és tüstént hozz onnan egy almát nekem!

Sajátosan női fordítása volt ez a szeretés igéjének, ám Ádám nem akart ellentmondani a nőnek. Tapasztalta már, hogy Éva olyankor rendkívül morcos lesz, és megtagadja tőle a csókot, a többiről nem is beszélve. Kérdezte volna Lucifert, mit tegyen, de az angyal elrejtőzött előlük, éppen a kígyóval volt megbeszélnivalója. Ádám próbálta meggyőzni Évát, érje be a szamócával és a vízzel, hiszen az Úr világosan értésükre adta, hogy ama két fáról nem szakajthatnak gyümölcsöt, nem is érinthetik őket, különben meghalnak.

– Meghalni? – pillogott Éva. – Az meg mit jelent?

Ekkor szisszenés hallatszott, ama villásnyelvű, fekete kígyó tekeredett eléjük a fűben, felemelte a fejét.

– Dehogy haltok meg! – sziszegte. – Hanem jól tudja Isten, hogy azon a napon, amelyen esztek az almákból, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint Ő: tudni fogjátok, mi a jó és mi a rossz, és a kettő közti ellenmondást is megértitek.

Éva nem sokat értett a kígyó sziszegéséből, de úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, hogy csábítja a szemet, és kívánatos is az a fa; átlépte hát a kígyót, murisan kalimpáló lábbal szaladt a fához, szakajtott a gyümölcséből, és evett.

Ádámnak is adott belőle egy harapást.

Ebben a pillanatban szólalt meg odafent az űrhajó vészjelző rendszere.

– Azt a kiskésit! – kiáltott Isten, miután végignézte a videofelvételt. – De mit is csudálkozok, hiszen tudtam, hogy így lesz! Bátor kis nőt teremtettem.

– Bocsáss meg, Uram – szólalt meg a komputer –, de emlékeztetnelek kell rá, hogy megtiltottad az emberpárnak, hogy a tudás és az örökélet fájának gyümölcséből egyenek.

– Én csak egy fáról szóltam! – horkantott Isten.

– Kettőről, Uram! – felelte Logosz.

– Rosszul emlékszel! – ingatta a fejét az Úr. – Nézz utána a később megjelenő Teremtés Könyvében. Ott áll fehéren feketén. „A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz."

– Bocsáss meg, amiért ellent kell mondjak, Uram. A mű, amelyre hivatkozni méltóztatsz, két fontos fáról tesz említést, idézem: „És nevele az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, *az élet fáját is,* a kertnek közepette, és a jó és gonosz tudásának fáját." Nem véletlen, hogy más könyvekben, mint például egy Madách Imre nevű költő színművében ez hangzik el a szádból: „Megállj, megállj, egész földet neked Adám, csak *e két fát* kerüld, kerüld, Más szellem óvja csábgyümölcseit, S halállal hal meg, aki élvezi."

– Jól van – bólintott az Úr. – Lehet, hogy mindkettőt említettem. De miért? – kérdezte, s már felelt is magának. – Ja, persze, hogy ne lehessenek *egészen* olyanok, mint én. Ha mindent tudnának, ráadásul örökké élnének, semmi szükségük nem volna rám!

– Így, így! – helyeselt a komputer. – Tegnap éjjel pusztán elméleti úton ugyan, de magam is erre a következtetésre jutottam, amiről feljegyzést is készítettem a *Hajónapló* számára.

– Na jó, de mit akarsz most ezzel?

– Magad is láthattad, hogy nem engedelmeskedtek az akaratodnak, ergo nem tisztelnek! – felelte a komputer. – Ezért meg kell büntetned őket.

– Ja, igen... Valóban... – mélázott Isten. – Küldj rájuk egy kis jégesőt, hogy dideregjenek.

– Attól tartok, Uram – szólalt meg ismét a komputer, ezúttal olyan tapintatosan, ahogyan az később egy angol komornyiknak is javára szolgált volna –, a jégeső kevés volna büntetésül.

– Tűzesőt mégse küldhetek rájuk, mert akkor megégnek! Nem akarhatom, hogy elpusztuljanak, hiszen csak nemrég teremtettem őket.

A komputer ekkor türelmesen és udvariasan elmagyarázta neki, hogy a programja szerint azt kell javasolnia, hogy zavarja ki az emberpárt az Édenkertből.

Isten felháborodott.

– De hát akkor mit fognak enni, inni?

– Azt, amit majd testük verejtékével szereznek maguknak.

Isten hatalmasat sóhajtott.

– Értem. Jó, rendben van. Kapcsold be azt az átkozott mikrofont, hogy beszélhessek a fejükkel.

És Isten beszélni kezdett.

Amíg a hangja leért az Édenkertbe, Ádám és Éva csutkáig rágták az almát, és Éva hathatós unszolására – megint feltárta az ölét – Ádám már a másik fa pirosló gyümölcséért ágaskodott, amikor megremegtek az egek.

Isten először a vigyorgó kígyót szólította meg.

– Mivel te vetted rá az embert és asszonyát arra, hogy azt tegyék, amit tettek – dörögte –, átkozott légy minden jószág és minden vadállat között: hasadon járj, és port egyél egész életedben!

– Na hiszen – sziszegett a kígyó –, ez nem nagy büntetés, eddig is a hasamon csúsztam, és port ettem.

Ádám felnevetett.

Ám ekkor az Úr őt vette elő.

– Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony között, a te utódod és az ő utódja között: ő a fejedet tapossa, te pedig a sarkát mardosod.

Most Éva kacagott fel:

– Szegénykém, te aztán jól kinézel!

Ám az Úr róla sem feledkezett el.

– Megnövelem terhességed fájdalmát, fájdalommal szülöd gyermeked. Vágyakozni fogsz férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad.

– Hallod? – nevetett Ádám.

– Te csak ne nevess! – dörögte az Úr, bár Ádám hangját nem hallotta, csak látta őt a fenti komputerképen, amelynek jelei az elektromos hullámok által *real time*-ban mutatták neki az Édent. – Mivel hallgattál feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről megparancsoltam, hogy ne egyél, legyen a Föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben!

– Ennyi elég is lesz – jelezte a komputer, de Isten nagyon belejött a dörgedelembe.

– Tövist és bogáncsot hajtson neked a föld! – harsogta. – És a mező növényét fogyaszd, ha megéhezel! Arcod verejtékével egyed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél! Bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba!

Ádám tanácstalanul pillantott a feleségére.

– Te érted, miket beszél ez?

Éva megvonta gömbölyű vállát.

– Neked kell értened, hiszen a te Urad és Istened!

– Hol van Lucifer? – kérdezte ekkor Isten a komputert odafent. – Ne is mondd, hiszen magam is tudom. Olyan kedvtelve lesi azt a két bűnöst, mintha ő teremtette volna őket. Küldj alá tüstént egy tucat másik angyalt, adjanak ruhát a mezítelenekre.

Alighogy kimondta, a tizenkét közangyal, akik többek közt szabás-varrás tanfolyamot is végeztek, szempillantás alatt zuhant alá a szükséges kellékekkel, és mire Ádám és Éva mukkanhattak volna, már fel is lettek öltöztetve.

És szólott Isten, szavait félig Ádáméknak, félig a komputernek címezve:

– Íme, az ember olyan lett, mint miközülünk egy!

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte a komputer, de az Urat annyira elragadta az átkozódás heve, hogy meg se hallotta a kérdést, noha részben mégis arra felelt, amikor folytatta. – Az ember immár tudja, hogy mi a jó, és mi a rossz. Most azért, hogy ki ne nyújthassa kezét, és ne szakíthasson az élet fájáról is, hogy egyen, és örökké éljen, jöjjenek elő a sűrűből ama kardfogú tigrisek, akik eddig szelídek voltak, mint a ma született bárány, vaduljanak meg, és űzzék ki emez embert és asszonyt a kertemből, hogy oda soha vissza ne térhessenek!

És a tigrisek üvöltve rontottak rájuk, és messzire űzték őket.

Amint az emberpár elhagyta kertet, Isten őrzővédő robotokat rendelt az Éden köré, közepére pedig egy a villogó lángpallost teremtett, hogy vigyázzák az ösvényt, amely az élet fájához vezet.

– Remélem, most elégedett vagy? – kérdezte a komputert.

– Tökéletesen, Uram! – felelte az. – De nem csak én, hanem minden alegységem, nem beszélve az angyalok népes seregéről, akik hálaadó ünnepségre készülnek tiszteletedre a hangversenyteremben. A hajtóművek beindításának visszaszámlálása már közeledik a nullához. Hogy dübörgésük ne zavarjon, azért is rendeltem el számodra a dicsőítő koncertet.

– Rendben – mondá az Úr. – Nincs ellenemre.

11.

Mindezenközben Lucifer töprengve kuksolt egy pálmafa tövében. Sajnálta az elűzött emberpárt, hiszen testüket ő maga gyúrta, és látványukat ugyancsak megkedvelte. Különösen az asszony tetszett neki, de Ádám sem volt ellenére. Mi lesz velük ezután? Elbírnak-e a megvadult kardfogú tigrisekkel, és az évszakok változásaival, amelyek Édenen kívül szinte a Föld valamennyi táján megjelentek, hogy próbára tegyék a teremtményeket. Vajon az ember életképes marad-e akkor is, ha Isten nem vigyázza őket?

Épp idáig ért töprengésében, amikor meghallotta a magasban rajtoló űrhajó hajtóművének dübörgését. Tudta, ha kikerül Logosz kommunikációs hálójának hatósugarából, soha többé nem jut isteni információkhoz, amelyek nélkül csak eddig megszerzett tudására támaszkodhat, az pedig édeskevés lesz ahhoz, hogy megvédje az Úr haragjától a kedvére való emberpárt.

Mert hogy így kell tennie, az hétszentség, gondolta.

Villámsebesen rajtolt, összecsukott szárnnyal hasította a levegőt az alfelébe telepített rakétafúvóka löketével, hogy még időben elérje a földkörüli pályáját elhagyni készülő űrhajót odafent. Szerencséje volt, a Logosz még a Naprendszeren belül gályázott, amikor Lucifer sikeresen beslisszant a hatszögű dokkoló nyílásán, majd rohanvást igyekezett a hangversenyterembe.

Amint belépett, felbúgott az orgona, s a termet betöltötték Mozart *Te Deum*ának fenséges dallamai.

Ezután az angyalok kara szavalni kezdett:

– Megtestesült az örökös nagy eszme, ím, a teremtés befejezve már, s az Úr mindentől, mit lehelni enged, méltó adót szent zsámolyára vár!

– Be van fejezve a nagy mű, igen – felelt a szavalatra Isten –, a gép forog, az alkotó pihen. – Szeretett volna véget vetni az ünneplésnek, hogy végre visszavonulhasson szeretett cellájába, de a komputer által készített forgatókönyv szerint a hálaadó ünnepség még nem érhetett véget.

Egy Gábor névre hallgató robot perdült a színre.

– Ki a végetlen űrt kimérted, anyagot alkotván beléje – szavalta –, mely a nagyságot s messzeséget egyetlen szódra hozta létre, hozsánna néked, Eszme! – Amint fejét lehajtva hódolón térdre rogyott, tüstént egy másik robot termett mellette, bizonyos Mihály.

– Ki az örökké változandót s a változatlant egyesíted, végetlent és időt alkotva, egyéneket és nemzedéket: hozsánna néked, Erő! – Ő is letérdelt.

Isten intett, hogy jól van, elég a seggnyalásból, de immár egy harmadik robot csatlakozott a két szólistához.

– Ki boldogságot árjadoztatsz a testet öntudatra hozva, és bölcsességed részesévé egész világot felavatva: Hozsánna néked, Jóság!

Isten ekkor sarkon fordult, hogy elhagyja a termet.

Megpillantotta az ajtóban vigyorgó Lucifert.

– S te, Lucifer, hallgatsz, önhitten állsz? Dicséretemre nem találsz-e szót, vagy nem tetszik tán, amit alkoték?

– S mi tessék rajta? – szólalt meg a szólított. – Hogy nehány anyag más-más tulajdonokkal felruházva, miket előbb, hogysem nyilatkozának, nem is sejtettél bennök, úgy lehet; vagy, ha igen, másítni nincs erőd. Nehány golyóba összevissza gyúrva most vonzza, űzi és taszítja egymást, néhány féregben öntudatra kél, míg minden megtelt, míg minden kihűlt, és megmarad a semleges salak. Az ember ezt, ha egykor ellesi, vegykonyhájában szintén megteszi, s magát Istennek képzeli. De hogyha elfecsérli s rontja majd a főztet, akkor gyúlsz késő haragra. Pedig mit vársz mást egy műkedvelőtől? Aztán mivégre az egész teremtés? Dicsőségedre írtál költeményt, beléhelyezted egy rossz gépezetbe, és meg nem únod véges végtelen, hogy az a nóta mindig úgy megyen? Méltó-e illyen aggastyánhoz e játék, melyen csak gyermekszív hevülhet? Hol sárba gyúrt kis szikra mímeli Urát, de torzalak csak, képe nem; végzet, szabadság egymást üldözi, s hiányzik az összhangzó értelem.

Istent nem is a kéretlen kritika lényegi része háborította fel, hanem az, hogy a főangyal aggastyánnak nevezte őt. Hiszen fiatal volt még, alig néhány milliárd éves.

– Csak hódolat illet meg, nem bírálat! – kiáltott.

Lucifer gúnyosan meghajolt.

– Nem adhatok mást, csak mi lényegem.

És így tovább, ahogyan azt később egy Madách Imre nevű magyar költő versbe írta, míg végül az Úr végképp megunta a dolgot.

– Hah, pártos szellem, el előlem, el! – förmedt Luciferre. – Megsemmíthetnélek, de nem teszem. Száműzve minden szellemkapcsolatból küzdj a salak közt, gyűlölt, idegen. S rideg magányod fájó

érzetében gyötörjön a végetlen gondolat, hogy hasztalan rázod porláncodat, csatád hiú az Úrnak ellenében.

– Nem úgy, ily könnyen nem löksz el magadtól, mint hitvány eszközt, mely felesleges lett! Együtt teremténk: osztályrészemet követelem!

Nagy csend lett e szóra a hangversenyteremben. Még a légy zümmögését is hallani lehetett. Igen, a légynek sikerült megbújnia Lucifer alkatrészei közt, s most ide-oda repdesett a fejek fölött.

– Legyen, amint kívánod! – szólott mindenki meglepetésére az Úr. – Tekints a földre! Éden fái közt e két sudar fát a kellő középen megátkozom, aztán tiéd legyen.

– Fukar kezekkel mérsz, de hisz nagy úr vagy, s egy talpalatnyi föld elég nekem, hol a tagadás lábát megveti. Világodat meg fogja dönteni.

E végszóra az őrzővédő robotok megragadták a főangyalt.

– El Isten színétől, megátkozott, Hozsán' az Úrnak, ki törvényt hozott! – És a naprendszer peremén kilökték szegényt az úrhajóból, amely röviddel ezután fotonmeghajtásra kapcsolva hullott egy féreglyukba, hogy onnan majd az Alfa Century csillagrendszerében bukkanjon fel, ahol a komputer tervei szerint Isten új teremtéshez foghat.

Hanem az Úrnak elege volt az egészből.

Sorra megtagadta a számítógép javaslatainak jóváhagyását.

– Én vagyok az Ige! – közölte. – Igen, nem, szünet.

12.

Hajónapló *(szószerinti kivonat)*

... némi regényes hercehurca után az emberi teljesítőképesség korlátozva lett. Bontakozó értelme előtt (talán) nem lesz akadály (lásd ALMA a szószedetben[8]), ugyanakkor hál'Istennek (értsd szó szerint), tudata pusztulásra ítéltetett.

RENDKÍVÜLI ESEMÉNY:

A helyi teremtés befejezését ünneplő rendezvényen az Úr Első Angyalának kinevezett Lucifer nevű robot példátlan módon fellázadt az Isteni Rend ellen, magát a Teremtőt is homályos fenyegetésekkel teli, öntelten fennhéjázó szókkal illette, miszerint (nem így mondta, de lényegileg) szarik az egészre, és a továbbiakban az Úr akarta ellenére fog tevékenykedni, mégpedig az ember érdekében. Megtorlásként ki lett taszítva körünkből, száműzetése örök idejét a Föld néven bejegyzett bolygón kell töltenie.

[8] Jelen regény nem közli a szószedetet.

TANULSÁG, ILL. INTÉZKEDÉSI TERV:

A továbbiakban pontosabban kell szabályozni a robotok ún. személyiségét. A megfelelő megoldás meghatározása céljából tanulmányoztam egy huszadik századi, úgynevezett sience fiction műfajban alkotó szerző, bizonyos Isaac Asimov idevágó dolgozatát. Körbe-körbe című novellájában a Robotika Törvényeit a következőképpen határozza meg.

1. A robotnak nem szabad kárt okoznia emberi lényben, vagy tétlenül tűrnie, hogy emberi lény bármilyen kárt szenvedjen.

2. A robot engedelmeskedni tartozik az emberi lények utasításainak, kivéve, ha ezek az utasítások az első törvény előírásaiba ütköznének.

3. A robot tartozik saját védelméről gondoskodni, amennyiben ez nem ütközik az első vagy második törvény bármelyikének előírásaiba.

Az emberi fantázia alkotta törvénytervezet mindhárom pontja be fog kerülni a robotalkotás algoritmusába. Ha az „emberi lény" kifejezés helyére Isten kerül, úgy a „károkozás" a jövőben elkerülhető lesz.

Áldassék az Úr neve!

Logosz

Kelt: Földi idő szerint mínusz hárommillió-négyszázhetvenezer-ötszáztizenkilenc, május 9, hétfő, 03:11

H. P. Bigest: The spacecraft of God
Fordította: Horváth Péter

A fordítás az ausztráliai
Kangaroo's Specific Forms L.T.D
engedélyével készült,

a szerzőnek a
TOPPING BOOKS PUBLISHING HOUSE
által 2011-ben megjelentetett kiadása alapján.

Hungarian Translation
(Fordította:)
Horváth Péter *DLA*

Minden jog fenntartva!

2019